



Megint elment valaki a nagy öregek közül...

Újra gyászol az autósszakma, ezúttal mindenki Guszti bácsija hagyott itt bennünket. Ha csak a szürke tényeket nézzük, dr. Körmendy Ágostont 86. életévében érte a halál, temetésére nagy létszámú tisztelője jelenlétében 2011. december 1-jén került sor a Farkasréti temetőben.

Ki is volt valójában dr. Körmendy Ágoston, nekünk – kollégáinak, tisztelőinek – Guszti bácsi?

Guszti bácsi 1949-ben (!), az első évfolyamok egyikében járműgépészmérnökként végzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. Azonnal az újjáalakuló Csepel Autógyárba került, ahol fiatal mérnökként végigjárta a ranglétrát, volt műszaki előadó, kutatómérnök, majd kísérletcsoport-vezető, később a motorgyár műszaki ellenőrzési osztályának vezetője. Ebben az időszakban kezdett el dolgozni a Műegyetem Gépgyártás-technológia Tanszékén. Az ötvenes évek második felében Vietnámban, a frissen megalakult Hanoi Műszaki Egyetem oktatója volt, ahol feladatai közé tartozott, más magyar mérnökökkel együtt az ottani műszaki felsőoktatás megszervezése. 1955-től rövid ideig a Kohó- és Gépipari Minisztérium Autóipari Igazgatóságának Csepel Autógyárban levő kirendeltségvezetői szerepét is ellátta. 1963-ban a magyar autóipar egyik legtöbbször emlegetett vállalkozásának, az „Afrika-expedíciónak” szervezője volt, amely során egy Nyugat-Afrikát átszelő, magyar gyártású buszokat tesztelő túrát hajtottak végre hat hónap alatt, 20 000 km-t bejárva! A hetvenes évek közepéig tudományos munkássága mellett a Csepel Autógyár műszaki vezetőjeként és főkonstruktoraként is dolgozott. 1985 és 1990 között a MOGÜRT Külkereskedelmi Vállalat tanácsának elnöke, talán a mai fiataloknak már el kell mondani, hogy ez a szervezet

volt a magyar járműipari termékek külföldi értékesítője (mint ahogyan a MERKÚR a szocialista gyártmányok magyarországi disztribútora). A kilencvenes években a Hungexpo Autókiállítás szervezője, illetve a MOGÜRT Ikarus közös Hungarian Busexport vállalat vezérigazgatója.

A hetvenes évektől haláláig aktív tagja volt a Gépipari Tudományos Egyesületnek, annak Gépjármű Szakosztályát elnökként 1986–90-ig szolgálta.

Két turnusban is betöltötte az OICA (Autógyártók Világszervezete) alelnöki posztját, illetve tagja volt a FISITA-nak (az Autós Mérnökök Nemzetközi Szervezetének).

1994-től kezdve bekapcsolódott a magyar gépjárműipar érdek-képviselési szervezetének szervezési munkájába. Közreműködött az Autós Csúcs rendezvényeinek tető alá hozásában a kilencvenes évek közepén, és aktív szerepvállalása által jöhetett létre a Magyar Gépjárműipari Szövetség 1998-ban. Itt egészen 2006-ig igen aktív napi tevékenységet folytatott a szövetség főtitkáráként. Szervezői munkáját dicséri a 2003-ban és 2005-ben az MGSZ által kiadott, a magyar és a nemzetközi autóipart bemutató éves kiadvány megjelenése. Szíve csücske volt a GTE Autóbusz Konferencia, nem múlhatott el rendezvény aktív szervezői közreműködése nélkül.

Élete során megkapta a Bánki Donát-díjat, 2009-ben pedig „Örökös Mérnöki Kamarai Tagságot” nyert el. Még életében tisztelői „Egy alkotó mérnök az autóiparban” címmel

megjelentették életrajzi könyvét a Typotex Kiadónál.

Mint látható, szakmai pályafutása rendkívül gazdag volt, emellett azonban kiemelendők emberi kvalitásai, kollegaritása, együttérzése másokkal, mások problémái iránt.

Nekem akkoriban MGSZ ügyvezető igazgatóként három éven keresztül megadottam, hogy vele egy szobában, rá felnéző, munkásságát, szaktudását, képességeit maximálisan tisztelő kollégaként közösen dolgohassak vele, ezt az időszakot életem egyik igen szép korszakaként fogom emlékeimben megőrizni.

Távoztával hiányozni fognak kedves szavai, jókedve, mindig, minden helyzetben rendelkezésre álló és általában mindig valamilyen szakmai konklúziót is magában foglaló anekdotái, alapos szakmaisága, töretlen bizalma a szebb jövő reményében.

Mit hagyott örökül nekünk, az emléket tisztelttel megőrző utókor számára? Elsősorban azt, hogy a szaktudás alapját mindenkor az elsajátított, megtanult elemek és a gyakorló munka során berögződő tapasztalati elemek alkotják, amelyet nem lehet csak lexikális alapon elsajátítani.

Nekünk magyaroknak csodálatos elődeink voltak/vannak az autóipar legkülönbözőbb területein, az ő tudásuk, tapasztalatuk nekünk kincset érhet a jövő mérnökgenerációjának képzésében. Ne hagyjuk ezt a tudást, tapasztalatot elveszni, vegyünk itt példát az erre lényegesen nagyobb hangsúlyt fektető japánoktól!

DR. LUKÁCS PÁL